

РЕШЕНИЕ

№ 2476

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **515** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на С. О.- гражданин на А. срещу Решение №22516/28.12.2023 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. О..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал А. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване, тъй като работил в полицията и е получавал заплашителни писма от талибаните и ако се завърне в родината си, ще бъде убит. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- С. О., редовно уведомен при условията на

чл.138,ал.2 АПК се явява и с помощта на преводач от език дари- И. З. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат А. определена от САК за процесуален представител назначен за такъв от страна на съда, която моли да бъде уважена жалбата.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП- прокурор К. намира предявената жалба за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 31.03.2022 година оспорващият депозирал молба до ДАБ за предоставяне на закрила, като попълнил Регистрационен лист, в които посочил, че е [дата на раждане] в А., провинция Н., [населено място], семейно положение- неженен .

На 31.03.2022 година до оспорващия е отправена Покана за явяване на интервю на дата 07.04.2022 година, а текстът на Поканата му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач.

На 20.04.2022 година до Началник отдел“ Производство за международна закрила“ е депозирана Докладна записка, в която са посочени лицата, потърсили международна закрила, които самоволно са напуснали общежитието на ПМЗ“ Военна рампа“, измежду които и оспорващият С. О.- гражданин на А..

На 06.07.2022 година до Председател на ДАБ към МС на РБ е депозирано Предложение, в което е посочено, че оспорващият самоволно е напуснал РПЦ “Военна рампа“ и от 20.04.2022 година е в неизвестност и няма постъпило искане за пребиваване на друг адрес, като е предложено производството по делото да бъде прекратено.

С Решение № 10458/17.07.2022 година Заместник-председател на ДАБ прекратил производството за предоставяне на международна закрила на С. О..

Решението е връчено на определения от САК за процесуален представител на непълнолетния С. О.- адвокат К. на дата 08.09.2022 година.

На 16.05.2023 година оспорващият е върнат с полет от Франция в РБ, а на 17.05.2023 година същият поискал да бъде възобновено производството му предоставяне на международна закрила и поискал да бъде настанен в РПЦ“ Военна рампа“ .

На 17.05.2023 година оспорващият е настанен в РПЦ“ Военна рампа“ С. въз основа на Решение за настаняване № 090/17.05.2023 година.

На 23.11.2023 година с оспорващият е проведено интервю в присъствието на преводача от език дари, на което оспорващият не възразил да бъде преводач от език дари И. З., няма комуникативни пречки, няма никакви спомени какво е заявил при попълване на Регистрационния лист, бил е в много тежко физическо и психическо състояние, но днес се чувства много добре и да се приеме за истина, това което посочи днес в интервюто, роден е през 2001 година, не е отговарял точно на зададените му въпроси, защото неговата цел е била да стигне до Б. и момчетата са му казвали, че няма нужда да се представя с истинските си данни, като е имал причина

да не остане в България, адресът му е провинция Н., [населено място], роден е в провинция С., завършил е 12 клас, за което представя документи, не е притежавал друго гражданство, не е имал разрешение за пребиваване в друга страна, подала е молба за закрила във Франция, но му казали, че съгласно закона трябва доброволно да се завърне в България, а момчетата, с които е пътувал били войници и те му казали, че ако остане тук и заяви, че е полицай или военен, ще го държат 6 месеца в затворен тип и затова избягал заедно с тях, напуснал е нелегално А. през 2021 година- август месец- когато предишната власт паднала и талибаните са завладели А., като всички командири напуснали А., заминал първо за И., минал транзит, след това отишъл в Турция и там останал 8 месеца, като непрекъснато правил опити да продължи пътя си насам и през цялото време пътувал нелегално, адресът му в А. е провинция Н., [община], преди е живял в [община], но след като получил заплашителните писма от талибаните се преместил в Б., работил е като местен полицай, не е членувал в политическа партия или организация, таджик е, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, работил е за властите, имал е заплашителни писма от талибаните, първото писмо е получил през 2020 година като му е казано да напусне работата си и да отиде да работи за талибаните, а с второто писмо го осъждат на смърт, като второто писмо е получено 10 дни след първото, започнал е да работи за полицията през 2019 година и напуснал, когато властта паднала в ръцете на талибаните и неговият командир получил заповед да напуснат всички, за да не застрашават живота си.

На 21.12.2023 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ, с което предложил на оспорващия да се откаже предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 28.12.2023 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено на оспорващия на 05.01.2024 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство.

От показанията на свидетеля А. се установява, че познава оспорващия от 12-13 години, той е работил в полицията и е получавал заплахи от талибаните и ако се завърне в А. ще бъде убит.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №22516/28.12.2023 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да

се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 31.03.2022 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 03.10.2022 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 31.03.2022 година и то лично в съответствие разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език дари, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10

дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсеция закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Предвид факта, че оспорващият е посочил, че е роден през 2024 година и същият се е представил като непридружен непълнолетен/ в хода на административното производство е назначена адвокат К. за процесуален представител на оспорващия, която да защитава интересите на непълнолетния оспорващ и са определени служители от Отдел „Закрила на детето“, но тъй като на дата 20.04.2022 година оспорващият е напуснал самоволно РПЦ “Военна рампа“ и от тази дата е в неизвестност, след депозиране на Предложение до Председател на ДАБ на дата 17.07.2022 година, последният с Решение № 10458 прекратил производството по предоставяне на международна закрила на оспорващия, като Решението е връчено на адвокат К., определена от САК за процесуален представител на оспорващия- представил се като непридружен непълнолетен и е влязло в сила поради необжалването му. След като е върнат от Франция на дата 17.05.2023 година оспорващият поиска възобновяване на производството по предоставяне на закрила и в съответствие с нормата на чл.77,ал.3 от ЗУБ-в случаите на обратно приемане по [чл. 67е, ал. 2](#) производството се смята за възобновено, когато чужденецът поиска разглеждането на молбата му да бъде довършено. Разглеждането на молбата се подновява от етапа, на който производството е било прекратено/ и с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от език дари- И. З., посочил, че това, което казва е вярно и истинско, а не отразеното в Регистрационния лист, роден е през 2001 година, а не през 2004 година и е изложил бежанската си история.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Заместник-председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република

България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл. 1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава-членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си А. през 2021 година, заминал е нелегално за И., там преминал транзит и се установил в Турция, където останал 8 месеца, но искал да замине и да се установи в Б., но е подал молба за закрила в България.

Обосновано административният орган е приел, че оспорващият е изложил недостоверна бежанска история. В Регистрационният лист е посочил, че не притежава професия, а в хода на проведеното интервю – че е бил полицай и бил принуден да напусне А., след като талибаните са завзели властта, не е имал намерение да остане в България, защото целта му била да стигне до Б., а отделно бил посъветван от другите момчета да не се представя с истинските си данни за да не го затворят в център от затворен тип, като на фона на общата обществено – политическа обстановка в А. той се опитва да развие своята бежанска история като е представил заверено копие на полицейска карта, издадена от Афганистанската полиция, два броя копие на дипломи и копие на афганистанска лична карта – таскира, а след направен превод на личната карта и служебната карта са установени видими разлики в изписаните имена в двата документа – С. О. А. С. в личната карта и С. Ниаз О. А. А. в служебната карта, както и различие в месторождението записано в личната карта Х. А. и в данните, заявени от лицето по време на регистрацията- провинция Н., [община]. Приложените ксерокопия на заплашителни писма са от 2020 година, когато все още е бил на територията на А., тези две заплашителни писма са представени за първи път едва в хода на възобновеното производство. Но съдържанието на писмата не може да бъде кредитирано като достоверно, тъй като на първо място, посоченият в тях издател Муллах М. У. М. е починал през 2013 година и няма как от негово име да се издават заплашителни писма, тъй като от смъртта му талибаните имат нов лидер. От приложеното Писмо от ДАНС от 20.04.2018 година е видно, че ДАНС уведомяват ДАБ че според представените данни в последните месеци, масово се използват фалшифицирани или неистински документи от чужденци, на които е отказано предоставяне право на международна закрила и документите представляват писма, изпратени до кандидатстващо лице чрез негови близки или роднини в страната на произход, в които му се поставят условия – ултиматум да се предаде доброволно на определена въоръжена групировка или в противен случай ще бъде убит. Наред с това, недостоверността на историята на оспорващия се потвърждава и от приложената Справка от Дирекция „Международна дейност“ от 06.09.2020 година, в която е отразено, че в миналото заплашителни писма са били изпращани на противниците, като ясно се е посочвало какво ги чака, но самите талибани сега казват, че са прекратили практиката да изпращат заплашителни писма, които сега се продават на афганистанци, които искат да започнат нов живот в Европа за сумата от 600 евро или 1000 долара, говорителят на талибаните е казал, че

когато бойците подозират, че някой работи с правителството или силите за сигурност, те се свързват с роднините на човека, за да поискат той да спре, не изпращат писма със заплахи, това не е техният стил и само много рядко биха използвали телефона, в случаите, когато усещат проблем.

Нещо повече дори- оспорващият твърди, че е заплашван и му е издадена смъртна присъда, като е започнал работа в полицията през 2019 година, а заплашителните писма са от 2020 година и ако в действителност още през 2020 година оспорващият е получил заплашителните писма/ което сочи, че още тогава талибаните са знаели за заеманата от него длъжност, то възниква въпросът как е продължил да работи до август 2021 година и не са предприети действия и изпълнение на така наречената смъртна присъда спрямо него от страна на талибаните. Очевидно е, че това е само с цел неговата защитна теза. Недостоверността на бежанската история не може да се опровергае и от показанията на свидетеля А., който сочи, че се познават с оспорващия от 12-13 години, той е бил войник/ а не полицаи/ и ако се завърне в страната си го грози сигурна смърт, като тези показания отново само и единствено с цел защитната теза на оспорващия, а и свидетелят сочи, че оспорващият е бил войник, а не полицаи. Общата обстановка в А. не може да обуслови основателен страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да придобие международна закрила, като опасенията на афганистанския гражданин от преследване от страна на талибаните са само и единствено израз на неговата защитна теза. Нещо повече - представените Препоръки от ВКБООН от страна на процесуалния представител на оспорващия в посока продължаващата несигурност в А., като ВКБООН е призовал принудителното връщане на граждани в А., включително и тези, чиито молби са убежище са отхвърлени, да не се предприема, тъй като все още липсва издадена заповед за връщане и връщане се налага като ПАМ по ЗЧРБ, не и по ЗУБ. От преведения Доклад за отношението на към определени профили и групи от населението на А. е видно, че след идването си на власт през 2021 година талибаните са издали обща амнистия за лицата, служили на предишното правителство и талибаните са призовали членовете да я подкрепят, но въпреки това има ограничена информация относно усилията, положени от де факто властите да държат лица отговорни за нарушаване на амнистията и погазване на правата на човека срещу бивши правителствени служители и членове на Афганистанските сили за отбрана и сигурност, а доказателства, че оспорващият е бил именно в тези структури по делото липсват. Много политически фигури и бивши правителствени служители се завръщат в А., репресивните мерки са били сравнително малко спрямо размера на гражданския и военен сектор на бившата администрация, а според Международната кризисна група спорадичният характер на репресиите и относително niskият им брой предполага, че талибаните на са имали „общонационална политика за преследване на всички бивши държавни служители“, като тази информация е била потвърдена и от международен журналист, който е посочил, че ако талибаните са извършвали организирана кампания за отмъщение и убийство на бивши войници, то броят на смъртните случаи би бил много по-голям, а нарушенията на амнистията са били извършени поради лична неприязън, а не поради правителствена политика и за талибаните е от изключително значение лоялността на хората към тях, а не толкова тяхната вярност отпреди превземането на властта, но хората могат да бъдат набелязани поради лични спорове с тях. От приложения Доклад е видно, че таджиките/ към която етническа принадлежност принадлежи оспорващият / въоръжените групи от тях са почти изчезнали в посочените райони и отношението към цивилните от страна на талибаните се е подобрило значително.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция, трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми - физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между

мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си А. през месец август 2021 година и заминал за И., а оттам в Турция не може да обуслови каквото и да е преследване или страх от преследване. Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал И. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквото и да било заплаха, а твърденията за получени заплашителни писма са недостоверни.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си и е дошъл в РБ нелегално, като целта му да си осигури по-добър живота и то в Б..

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се

нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. от 05.03.2024 година на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер - защото тук има условия за добър живот., а това ще му погмоген да отиде в Б.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. О.- гражданин на А. срещу Решение №22516/28.12.2023 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. О..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на **СТРАНИТЕ.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

